

Sala Gran

DANIELA ORTIZ I XOSE QUIROGA NN 15.518

17/05 – 23/06

Daniela Ortiz (Cusco, 1985) és llicenciada en Belles Arts i Xose Quiroga (Ourense, 1979) és llicenciat en Dret i tècnic superior en fotografia. El seu treball pretén generar espais de tensió on s'exploren els conceptes de raça, classe social, nacionalitat i gènere per mostrar el comportament social com una estructura basada en la inclusió i l'exclusió. En els darrers anys, el fenomen migratori i la gestió que en fan els estats i les societats ha estat un tema central dels seus projectes i investigacions. Coediten la pàgina web informativa independent *Antigonia* i han participat junts al festival d'art urbà Afuera, a Cerro de Pasco, a l'exposició "¿Y qué si la democracia ocurre?", a Lima, i en diverses mostres a l'Estat espanyol. Daniela Ortiz ha obtingut beques de les fundacions Cisneros Fontanals i Guasch-Coranty, així com el premi d'edició de la Sala d'Art Jove. Ha exposat individualment a l'Espai 13 de la Fundació Miró i a Àngels Barcelona i col·lectivament als EUA, Suècia, Romania, l'Argentina, Espanya i la República Txeca. Xose Quiroga va obtenir el premi Palermo Photo Story 2005 i col·labora amb mitjans independents com el diari *Diagonal* i el setmanari *Directa*. Forma part del col·lectiu fotogràfic GroundPress amb seu a Barcelona.

L'organització United Against Racism va publicar fa poc una llista de 16.264 persones mortes en l'estructura de control migratori de la Unió Europea. D'aquestes, 15.518 consten a la llista com a NN (sense nom). De les 748 identificades amb algun nom, diverses no tenen cognom. En aquesta llista no s'hi consignen totes les morts, perquè els Estats membres de la UE no emeten dades oficials. Aquestes defuncions culminen el vast dispositiu amb què aquests estats duen a terme una persecució del cos viu de l'immigrant i que inclou instàncies governamentals, militars, policials, així com la implicació rendible de l'empresa privada. El document no ha estat motiu d'indignació social a gran escala, tot i la situació actual de protesta dels ciutadans davant les condicions imposades per la UE amb relació a les retallades socials i la reducció de l'estat del benestar.

NN 15.518 articula una estratègia per donar visibilitat a les persones que desapareixen a les fronteres de la UE o que, ja dins el territori, passen a ocupar els espais d'excepció de l'estructura de control migratori, com els centres d'internament d'estrangers. El projecte qüestiona el concepte de *ciutadania* reflectit per les estructures que sustenten i regulen la seguretat migratòria a la UE, així com la distància colonial que relega a un segon pla l'interès públic –societat civil i mitjans de comunicació– per aquestes morts, desaparicions i maltractaments.

Amb la llista com a leitmotiv, l'11 de març passat es va convocar una jornada ciutadana sobre els conceptes

de sobirania, globalització, drets laborals, sanitat i habitatge a La Capella. La jornada va consistir en una lectura col·lectiva de la llista –no anunciada prèviament– per part de diverses figures influents dels moviments socials. Aquesta llista també funciona com a eix de la instal·lació a la nau central, reproduïda a gran escala, en una edició portàtil, així com als registres d'àudio i vídeo de la jornada. A la primera capella es pot veure un esquema de l'entramat complex que implica el control de la migració, des de les lleis de l'Estat que creen un ciutadà de segona i un sub/no ciutadà fins a situacions molt delicades, quan el control cau en mans d'entitats privades amb normatives i interessos propis. La segona capella recull una sèrie d'entrevistes en les quals els convidats a la jornada exposen les seves opinions i la seva relació amb la situació de la població migrant, en un espai reflexiu i d'anàlisi més enllà del manifest.

Si bé el colonialisme europeu ha estat marcat per la distància física amb les colònies, quan aquest "altre", el subjecte colonitzat, es troba al mateix espai físic, hi ha mecanismes tangibles i intangibles de diferenciació. Els abusos perpetrats pel sistema i les morts de persones, dins la UE, compten amb la participació oficial i la indiferència social. Aparell estatal i cos social impedeixen identificar plenament aquests individus, empatitzar-hi i reconèixer-los com a ciutadans, reiterant la vigència d'una "subjectivitat europea" que històricament ha negat la igualtat a l'"altre".

